

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/404/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512214652
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2512214652.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Renáty Gavalcovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., O. č. XXX/XX, o zaplatenie 852,51 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo 4. februára 2015. č.k. 13C/66/2013-50 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd zamietol návrh navrhovateľa a odporkyni nepriznal náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 115a ods. 2 O.s.p., § 3 ods. 1, § 39 O.z., § 1, § 3, § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o slovenskej obchodnej inšpekcii, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 122 ods. 2, § 558, § 52 ods. 1, 2, 4, § 53 ods. 1, 3, 4 O.z., keď vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd predtým ako pristúpil ku skúmaniu opodstatnenosti samotného nároku navrhovateľa, zaoberal sa otázkou premlčania z úradnej moci. V danej veci je nesporné, že medzi postupcom a odporcom bola uzatvorená tzv. spotrebiteľská zmluva. Odporkyňa bola povinná dlh zaplatiť po tom, ako bola vyhlásená predčasná splatnosť. Prvýkrát si navrhovateľ mohol u odporkyne cestou súdu uplatniť právo na zaplatenie dlžnej sumy dňa 18.01.2006. Premlčacia doba podľa ustanovení Občianskeho zákonníka teda plynula od 18.01.2006 do 18.01.2009. Uznanie dlhu bolo spísané dňa 24.08.2009 medzi navrhovateľom, t.j. osobou, na ktorú dodávateľ pohľadávku postúpil a odporkyňou po uplynutí premlčacej doby. Vzhľadom na formuláciu obsiahnutú v uznaní záväzku zo dňa 24.08.2009, ktorá spĺňa náležitosti podľa Občianskeho zákonníka, súd aplikoval na uznanie záväzku ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré pokladá navyše s prihliadnutím na vyššie uvedené pre spotrebiteľa za priaznivejšie. V prejednávanej veci pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praxi, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi

alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Z tohto dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je zakázaná, preto je uznanie záväzku podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.06.2012 sp. zn. 11Co 37/2012, zo dňa 03.07.2013 sp. zn. 3 Co 54/2013). Súd nemôže poskytnúť ochranu uplatnenému právu navrhovateľa, ktoré je výsledkom použitia nekalaj obchodnej praktiky, pretože výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozsudku zo dňa 26. marca 2014 sp.zn.: 5 Co 296/2013 taktiež konštatoval v skutkovo a právne obdobnom prípade, vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dával podpisovať odporcovi dohodu o uzavretí splátkového kalendára, ako i na skutočnosť, že navrhovateľ mal vopred pripravené znenie vyhlásenie o uznaní záväzku, že konanie dodávateľa je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď žalovaný zrejme nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Podľa jeho názoru je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Takéto konanie považoval taktiež za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 č. 250/2007 Z. z., pričom takéto konanie považoval aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Súd konštatuje, že uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, a preto s prihliadnutím na premlčanie nároku navrhovateľa, návrh zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že odporkyňa mala v konaní plný úspech, keď súd návrh zamietol. Súd však úspešnej odporkyňi náhradu trov konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich priznanie, navyše súd nemal za preukázané, že by jej nejaké v tomto konaní vznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 220 O.s.p. zmenil tak, že návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovie alebo podľa ustanovenia § 221 ods. 1, 3 O.s.p. napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, keď si zároveň uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že dňa 24.08.2009 odporca podpísal dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku vzniknutého zo zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty č. XXXXXXXX vo výške 852,51 eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok. Právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená že doba, ktorá dovtedy uplynula sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba a to priamo zo zákona. Aby nastali uvedené účinky, zákon nevyžaduje aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Aj uznaním premlčaného záväzku bez toho, aby bol dlžník poučený o premlčaní nastávajú vyššie uvedené účinky. Navrhovateľ ďalej uviedol, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa (rozsudok NS ČR sp. zn. 23Cdo 1201/2009). Poukázal ďalej na to, že konanie odporcu nemožno považovať za morálne a čestné a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takémuto konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana, keď odporca si bol vedomý svojho záväzku, avšak ten uhradený nebol. Poukázal pritom na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.03.2014 sp. zn. 9Co/35/2013, Krajského súdu v Nitre zo dňa 31.03.2014 sp. zn. 6Co/252/2013. Ďalej navrhovateľ uviedol, že pokiaľ by súd posúdil predmetný úverový vzťah podľa ustanovení Obchodného zákonníka, následne i účinky dohody je potrebné vyhodnotiť v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.10.2013 sp. zn. 15Co/28/2013. Navrhovateľ ďalej v odvolaní uviedol, že nesúhlasí s tým, aby súd na daný prípad aplikoval ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“), ktorý nadobudol účinnosť až dňa 01.05.2014, keď v tejto súvislosti poukázal na článok 1 ods. 1 Ústavy SR, Nález ÚS SR z 24.05.1995, PL.ÚS 16/95, Nález ÚS SR z 03.03.1996, PL.ÚS 36/95, článok 125 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, článok 152 ods. 4 Ústavy SR, Nález ÚS SR z 08.03.2011, III.ÚS 348/2006-42. Je toho názoru, že aplikáciou ustanovenia § 5b ZoOS na prebiehajúce súdne konanie bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažného zásahu do majetkových práv veriteľa. Vzhľadom na uvedené skutočnosti s poukazom na to, že navrhovateľ si v konaní uplatnil svoj nárok žalobným návrhom zo dňa 28.11.2012, pričom predmetné ustanovenie § 5b ZoOS nadobudlo

účinnosť až dňa 01.05.2014, navrhovateľ nemôže súhlasiť s rozhodnutím súdu a právnym posúdením veci.

Odporkyňa odvolací návrh nepodala, k odvolaniu navrhovateľa písomné vyjadrenie nezaslala.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa § 156 ods. 3 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a je potrebné ho v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdiť.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 13C/66/2013 je návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha voči odporkyni zaplata sumy 852,51 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 278,83 eur od 02.03.2007 do zaplata, 9,5% úrok z omeškania ročne zo sumy 573,68 eur od 02.03.2007 do zaplata.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý a v závislom výroku o náhrade trov konania.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, prečo by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný.

Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa - Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 uzavrel s odporkyňou dňa 25.06.2005 Zmluvu o poskytnutí pôžičky č. 2588426, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné obchodné podmienky, s obsahom ktorých vyjadřila odporkyňa svojim podpisom súhlas. Na základe predmetnej zmluvy, právny predchodca navrhovateľa poskytol odporkyni úverový rámec 30.000,- Sk. Z predpísaných platieb v celkovej výške 697,07 eur odporkyňa zaplatila celkom sumu 46,47 eur a preto právny predchodca navrhovateľa vyhlásil predčasnú splatnosť pohľadávky k 17.01.2006. Predmetná pohľadávka bola na navrhovateľa postúpená Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 01.03.2007. Dňa 24.08.2009 bola medzi navrhovateľom a odporkyňou uzavretá dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání dlhu, odporkyňa v tejto dohode v zmysle článku II. vyhlásila že uznáva čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom č. zmluvy 0002988426, ktorá suma pozostáva z istiny 852,51 eur a príslušenstva pohľadávky vo výške 127,80 eur. V zmysle článku III. sa odporkyňa zaviazala tento svoj záväzok splácať veriteľovi v mesačných splátkach vo výške 30,- eur k 25. dňu v mesiaci s dátumom prvej splátky 25.09.2009. Zároveň v bode 3.1. odporkyňa vyhlásila, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Keďže sa odvolací súd stotožňuje nielen s výrokom, ale aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, na zdôraznenie jeho správnosti v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. len ho doplňuje reagovaním na odvolanie navrhovateľa.

Základnou spornou otázkou vychádzajúc z obsahu odvolania navrhovateľa bolo, či súd prvého stupňa postupoval správne, keď otázku premlčania posúdil podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy úpravu premlčania vôbec neobsahoval, pričom takáto úprava je obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch a to v ustanovení § 387 a nasl. Obch.z.

a ustanovení § 100 a nasl. O.z. Právna úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ ani nemôže vzdať. S poukazom na to, aj napriek tomu, že v danom prípade ide o zmluvný typ upravený v zmysle ustanovenia § 497 až § 507 Obch.z. s prihliadnutím na to, že ide o zmluvu spadajúcu pod režim Zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo dôvodné predmetnú zmluvu posudzovať podľa citovaného zákona, ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka a to i v otázke premlčania práva navrhovateľa. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uznal písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky predpokladá sa, že dlh v čase uznania trvá. Takéto uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny nenastávajú právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu zakladá len vyvrátiťelnú domnienku. Dlžník sa tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol, alebo že v čase uznania neexistoval. Ak súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu, že navrhovateľ pred uplatnením tejto pohľadávky na súde predložil odporkyňa na podpis dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, ktorú odporkyňa podpísala bez toho aby jej obsahu porozumela, rovnako aj otázke premlčania, správny bol jeho právny záver, že táto dohoda bola v jej neprospech. Z dokazovania jasne vyplynulo, že zmienka o premlčaní dlhu v texte zmluvy o uznaní záväzku je síce uvedená, ale je účelovo znevýraznená, zvýraznená je len tá časť, ktorá sa týka uznania záväzku bez mienky o jeho premlčaní, pričom text uznania dlhu bol vopred navrhovateľom naformulovaný. V texte nie je zmienka o tom, že odporkyňa bola poučená, že uznáva premlčaný záväzok a bola oboznámená o význame premlčania všetkých skutočností, na ktoré poukázal prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí.

Odvolačný súd zdôrazňuje to, že právny vzťah, ktorý existuje medzi navrhovateľom a odporkyňou je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je potrebné aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Je treba súhlasiť, že v danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Odbornú starostlivosť a podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa definoval súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí a treba súhlasiť s tým, že v danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, pretože tieto znaky nekalosti boli naplnené. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktoré predpokladá osobitú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúcej čestnej obchodnej praktike. Z tohto hľadiska je správny záver o tom, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná a prieči sa dobrým mravom.

Ďalej odvolačný súd konštatuje, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď aplikoval ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014. V danom prípade síce odporkyňa nenamietala premlčanie uplatneného nároku navrhovateľom, avšak v zmysle súdom prvého stupňa správne aplikovaného ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 bolo potrebné aj bez návrhu, t.j. ex offo prihliadnúť na premlčanie uplatneného nároku, ktoré má za následok nevyhnutnosť zamietnutia návrhu veriteľa. Premlčanie nároku sa stalo skutočnosťou, ktorá bráni tomu, aby súd veriteľovi jeho právo priznal. Na základe zákona č. 102/2014 Z.z. (článku VIII.) došlo k novele zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Podľa článku XIV. Zákona č. 102/2014 Z.z., predmetné ustanovenie vstúpilo do účinnosti od 1. mája 2014. V ust. § 29b zák. č. 102/2014 boli prijaté prechodné

ustanovenia k úpravám účinným od 01.05.2014, nie však k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona.

Z uvedeného je potom zrejmé, že súd prvého stupňa správne na premlčanie nároku navrhovateľa v tomto konaní prihliadal; na základe princípu nepravej retroaktivity právnych noriem (starej aj novej právnej úpravy) nebol preto povinný prihliadať na podmienky uvedené v § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. prihliadať na premlčanie dlhu iba na námietku dlžníka. Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014, podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorý namietal postup prvostupňového súdu aj odvolacieho súdu, ktoré oba zhodne v spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere aplikovali ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 a na premlčanie aplikovali § 101 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnej odporkyni vzniklo podľa ustanovenia § 142 ods. 1 v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Odporkyňa si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.